

**Sodobna
slovenska
proza**

Helena Šuklje
Zapestnica

Milenca se je smehljala in se vrtela v rožnatem krilu. Tanko blago jo je božalo po topli koži in mehak, slankast zrak, gost od zgodnjega večera, jo je podpiral, ko se je z dolgo paličico nagibala daleč čez kamniti pomol. Rahlo je dišalo po algah in morskem rastlinju, gladina je bila mirna in prosojna, zahajajoče sonce je razprostiralo rubinasto vlečko, kot bi bila odsev obleke, ki jo je dobila od tete Silve za večerno slovesnost. Levo zapestje ji je nekoliko preohlapno oklepal srebrn obroček s petimi koralami, vdelanimi v male rozete. Skozi prozorno vodo so se svetili beli kamni, nekateri so bili večji in ploščati, na robovih zelenkasto obraščeni. Tu in tam se je rdeče posvetilo, kot bi pod trdo gmoto živo migotalo ali bi nemirni prsti prebirali stišane usedline. S privzdignjene terase počitniške hiše je slišala ženske glasove, sapa je prinesla lenoben dim cigarete, dedi je čakal pod murvo, da se ritual priprav na večerni dogodek konča.

Teta Silva in njena sestra, Milenina babica, sta bili spet pozni. Pomerjanje, preoblačenje, česanje, vse je zahtevalo čas. Teta je prinesla svoje stvari v dveh velikih kovčkih iz rdečega usnja in manjši torbi z ogledalcem. S seboj je imela platnen senčnik, ki ga poleg slamnika s širokimi krajci ni nosila samo, kadar so šli na kopanje ali s čolnom v sosednji zaliv, ampak tudi na sprehodih ob obali in po starih korčulskih ulicah. Vse njene stvari so imele poseben, drugačen in neobičajen vonj, ki je napolnil vsak prostor, v katerega je vstopila. Jutranje halje so bile udobne in mehke, dopoldanske tunike

so krasili rožasti vzorci, široke hlače je nosila s tankimi bluzami. Večerne obleke pa so bile nekaj čisto posebnega, skrivale so vse mogoče zvižaje, ki ji je Milenca radovedno odkrivala. Gladka linija dolge dekoltirane toalete ni bila prekinjena s pasom, ampak se je elastičen trak s sponko skrival na notranji strani, krilo je imelo na spodnjem robu v podlogi male uteži, ki so ohranjale brezhlibno črto, v višini prsi pa so bile pod blagom vatirane stožčaste ploščice, ki so podpirale linijo in zakrivale bradavičke. Milenco je kot svetloba nočne metulje mamil zaobljeni zvok pod tetinimi prsti, ko je iz žametne šatulje izbirala pravi par uhanov k barvi obleke. Gledala jo je, kako si je drobne pege na rokah drgnila z limono, da so pobledle, in tudi sama se je mazala z lupino, da bi jo posnemala. Opazovala jo je, kako s toaletne mizice jemlje majhne čopiče za veke, kako vrti spiralaste krtačke s črnilom za trepalnice, kako oprashi puhasto gobico v pudrnici in čez ustnice potegne črtalo s poševno konico. Včasih je na skrivaj pomerjala njene zapestnice. Ta z rdečimi kamenčki v srebrnem obročku ji je bila še posebej všeč. Na njej je bilo nekaj skrivnostnega, daljnega, dražljivo zastrtega, bila je kot nit, ki bi jo lahko pripeljala v neznane prostore. Privlačilo in hkrati plašilo jo je tetino zadržano, največkrat celo nedostopno vedenje. Včasih jo je slišala iz kopalnice, kako glasno in s poudarki govori v nemščini, kot bi nastopala v gledališču.

S suho trstiko je bezala v vodo. S pomola je hotela doseči najbližji ploščat kamen, da bi pokukala podenj, ali vsaj morsko vetrnico, da bi podrezala med njene škrlatne tipalke, ki so utripale, valovale in se odpirale kot rdeče rože v šopkih, o katerih je bežno slišala govoriti sestri pri jutranjih kavah. Kurt Heller je bilo ime, ki ga je večkrat ujela, Heller, Heller ... Je bil Kurt Heller tisti, ki se je odpravljal v Argentino? Sestri sta bili včasih tako zatopljeni v pogovor, da je nista opazili, teta Silva ji je kazala hrbet in babica je bila na pol obrnjena k njej ... Ernst in Heller sta bila sošolca na *Kunstgewerbeschule*. Ko sem pospravljala Ernstove stvari, sem našla pismo, je rekla teta Silva. Vedno bi morali biti pripravljeni, da nas jutri morda ne bo več, da jutri ne bomo več stopili v svoje čevlje, si zavezali kravate, vrgli čez rame površnika in si nadeli klobuka. In da bodo za nami ostali predmeti in napol prebrane zgodbe, zabeležke v koledarju, ki ga še nismo zavrgli ali smo ga lahkomišelnostno shranili iz sentimentalne nagnjenosti do nekega časa, minulega časa. Ernst se je še z nekom iz galerije peljal na avkcijsko cenitev v Zürich. Mudilo se je, šla sta ponoči, v snegu. Ograja mostu je bila že dolgo poškodovana, saj veš, kako so popravljali škodo, najprej funkcionalne dele, če si se lahko peljal, je bilo v redu. Po vojni se še veliko let nikomur ni zdelo, da bi nezavarovani most predstavljal kakšno pretirano nevarnost.

Še danes ne vem, ali je kdo potrdil pristnost tistega Rembrandta. Ampak našla sem zaznamek v Ernstovem starem notesniku, drug zaznamek, iz leta 47. 13. januar, Heller, uprava. Lahko si misliš ... Šel je tja in nekaj povedal. Pa saj takrat ti Heller še ni ..., je rekla babica, a že naslednji hip ujela Milenčin pogled, utihnila, obstala s skodelico na pol poti do ustnic in polglasno, kot bi želela pokriti izrečeno, rekla, *Das Kind ist da. Das Kind, das Kind*, o kako je sovražila to besedo, kako je bila jezna, da sta izrabljali jezik, ki ga ni razumela, kar kipela je od razdraženosti, kot bi jo v nabrekle blazinice prstov zbadale ostre bodice morskih ježkov. Dedi je ni nikoli tako klical, dedi ni imel skrivnosti, od katerih bi jo odvrčal, on ji ni branil in odtegoval vedenja, vsaj njej se je zdelo, da ne. Skupaj sta hodila pregledovat vrše barbe Anteja, beli in rdeči plovci so ju vodili na pravi kraj, razložil ji je, kako je treba zmočiti plavutke, da stopalo laže zdrsne v odprtino, pokazal ji je, kako moraš pljuniti v masko, da se steklo ne zarosi, ko se s toplega obrežja spustiš v hladno vodo. Milenca je z bosimi nogami stala na pregretem kamenju in se trudila, da bi s prstom čim bolj enakomerno razmazala slino po notranjem steklu maske. Vroče sonce jo je z dolgim jezikom lizalo po golem hrbtu, debela masa dihalke ji je polnila usta in nohti so se ji lomili na trdi gumi, ko jo je skušala čim bolj tesno namestiti na obraz. Zagrizla je z zobmi v žilavo plastiko in pihnila v dihalco, da je cev zavibrirala z nizkim, troblastim zvokom. Skrivala je pogledala proti teti, ki je z babico sedela v senci stare oljke, pokrita s širokim slamnikom in rdečim senčnikom v roki. Zelo vzravnana, zelo visoka, z usločenimi obrvmi nad jasnimi, prosojnimi očmi je zrla nekam v daljavo, kot da ne opazi ne Milence, ne dedija, ne nikogar drugega. Z dolgim vratom, dvignjeno glavo in zelenkastimi očmi je delovala odmaknjeno, čeprav ne neprijazno. Tudi babica je bila visoka in svetla, njena ramena so bila široka kot pri plavalki, prsi pa precej velike in čvrste z blede rjavim kolobarčkom okrog rožnatih kroglic; Milenca jih je večkrat videla med preoblačenjem. Tudi sama je imela dva svetla krogca s kratkim krilcem.

Hodila je gor in dol po pomolu, lahen večerni veter se je sukalo skozi njeno krilo in prameni, ki ji jih je uvila babica, so se ji stresali čez obraz. Še vedno je čakala, še vedno je bila sama. Sklonila se je k lesenemu privezu za čoln, pod katerim je bilo še nekaj od sonca pobeljenih polžjih hišic in morskih ušes, ki sta jih z dedijem nabrala dopoldan. Školjke so bile čudovito barvaste, a s smešno obliko skoraj neprijetno podobne pravim ušesom. Pridržala je biserovinsto sredico z nizom luknjic proti zahajajočemu soncu, da se je svetloba v mavrični pahljači razklenila skozi odprtine in jo zaslepila, kot tetini uhani, ki so poblisnili čez prosojno gladino. Vodo je imela rada, a se je

je nekoliko tudi bala. Na poti s trajektom je videla, kako je majhen bel avto zdrsnil z obale mimo kovinskega mostovža, videla je ljudi, ki so se naenkrat zgrnili z vseh strani, slišala je plosk pljusk votle pločevine, ki je treščila ob zelenkasto črno zrcalo in se ujela v tesno špranjo med visoki ladijski trup in zloščene kamne pomola. Rekli so, da avto potone kot kamen, rekli so, da voda prodre vanj in da zaradi velike sile ni mogoče odpreti vrat, rekli so, da so bili v njem ljudje, ki niso mogli splavati ven. Od takrat se je bala visokih ladijskih trupov, mrzlih senc, ki jih mečejo podse, neme gmote, ki se dviga tik nad zgubljenim telesom, bala se je celo prevelike bližine lesenih bark in olivno popleskanega trebuha čolna barbe Anteja. A dedi jo je vseeno učil plavati pod Antejevo barko, učil jo je zajeti zrak, se potopiti daleč proti dnu, proti ploščatim kamnom in skalnatim razpokam, učil jo je držati oči odprte, čeprav je skelelo in so bile podobe zelenkasto zabrisane, da se je morala privaditi na migotanje, na ribje poglede in steklaste odseve. Med prameni svetlobe je razločila njegov obraz pod veliko okroglo masko, obrobjeno z modro gumo, kako kaže na srebrnkast oblak ribic, ki se svetijo z ene strani in se vse hkrati zasukajo, če zamahneš proti njim, da v hipu spremenijo lesk, kot bi obrnil žaluzije in bi se zmračilo. Spodaj v temini so se v šopih kot velikanske krizanteme stegovala proti njej rdeče tipalke, ji mahale in jo vabile v objem. Dedi je beli lasje so valovili okrog njegove velike prijazne glave, nekaj je zamahoval, kot bi ji dopovedoval, naj se jim ne približuje, naj se jih ne dotika, naj se dvigne, naj mu da roko, naj ne strmi vanje tako dolgo. A Milenci so se zdele prijazne in lepe, utripale so z rdečo, meseno sredico, gledala jih je kot uročena, bile so prav take barve, kot kamenčki na zapestnici, ki jo je dobila od tete Silve.

Zdaj, v blagem večeru, s trdne obale, jih je spet hotela doseči. Bleščeča gladina se je razprostirala daleč proti obzorju. Srebrna zapestnica ji je drsela po roki in pomol je bil kot prostran oder, na katerem se je vrtela. Tako je nastopala teta Silva, si je predstavljala. Tiho zrcalo je vsake toliko vznemirila nagajiva jata ribic, ki se je v spotegnjenem loku pognala čez ožino, in tu in tam se je v daljavi dvignil nizek val, kot bi ga urezala jata delfinov. Tako pade zastor in se dvigne, zableščijo se luči in v svetlobo pljuskne aplavz, naplavi šopke in z njimi sporočila in majhna darila. Z dolgo paličico je brodira sem in tja po vodi, vseč ji je bilo, da je s konico delala pike na gladini, kot bi se morja prav na rahlo dotikala z obrusom stekleničke, s katerim jo je nadišavila teta Silva. Spotegnjeni oblaki so žareli daleč na nebu. Nad obzorjem so vzletali in se spuščali galebi s široko razširjenimi krili ... *L'air du temps*, je rekla teta Silva in nekoliko pomolčala, besede so vzvalovile po zraku, kot bi potegnila z lahno svileno rutico Milenci okrog

glave, da se ji je majčkeno zvrtele in so se tla zmeščala. Teta je stresla stekleničko parfuma, da je omočila obrus in se dotaknila tanke kože za Milenčinim levim in desnim ušesom, na levi in desni strani senc in na levi in desni roki v pregibu, tako ... Tukaj je koža najtanjša, kri utripa tik pod površino, dišava se najlepše razpre. Začimbe, rože ... zapri oči ... Milenci je za zaprtimi vekami zažarel šopek vrtnic, povezan s srebrnim trakom ... ne, ne s trakom, s srebrnim obročkom z rdečimi koralami v malih rozetah. Teta se je sklonila Milenci tik k obrazu, da jo je zajela kremna toplota kože ... Gledala jo je, malo nečakinjo, dama, ki je bila vajena poklonov in dvorjenj in šopkov rož, ki so prihajali po predstavah ... Milenca bo zrasla v mlado dekle, kdove, ali bo kaj nastalo iz tega obraza, temperament se je kazal, celo postava je bila obetavna. Želela si je, da bi minil ta dolgi, preiskujoči pogled, težko je bilo gledati velike prosojne oči tako blizu, tako dolgo, tako molče, zazdelo se ji je, da pod hladno zelenino spreminjastih irisov gori vroče in rdeče, kot bi globoko spodaj utripale skrivnosti, uganke in druga življenja. Tisto, kar se razkriva samo v dolgih, zaupnih pogovorih med sestrama, tisto, kar je v drobcih kdaj pa kdaj ujela, če sta pozabili, da je med njima, ali kadar sta izrekli opazko ali droben stavek, ki se ji je nezavedno usedel v spomin in se nepričakovano povezal z naslednjim v košček slike. Kurt Heller je bilo ime, ki se je vedno znova vračalo, Kurt Heller je bil torej tisti, ki se je odpravljal v Argentino, osemindesetega je Dunaj postajal pretesen, negotov, prenevaren, lahko bi padel tudi v vzhodni blok. Hellerja so nadzorovali, mu prisluškovali, začeli so zasledovati vse, s katerimi je imel stik, tudi njo, tudi teto. Nikoli ji ni telefoniral, spravljal je bogastvo v Argentino, menda se je učil špansko. Je bil stric Ernst res na tisti upravi? Je bilo zaradi šopkov, ki so tako vztrajno prihajali? O, tudi Milenca bo nekoč dobivala šopke ... Plesala bo in potovala od teatra do teatra, iz enega mesta v drugo in na vse konce sveta, morda celo v Argentino. Zdaj se je spomnila vzorca in inicialk, inicialk S. H. na skrbno poškrabljenem prtu v predalu velike komode pri teti Silvi. S. H.? Kot bi teta že privolila v njegovo ime, kot bi bila že njegova Silva Heller.

Milenca je skakljala sem in tja po pomolu. Zaziban večer je brezskrbno trosil iskre čez slezasto nebo. Vadila je male plesne korake, se priklonila na levo, se zavrtela na desno, zapestnica se je svetila, njen Heller se je svetil. Skozi lesketave odseve in pripрте trepalnice je prihajala podoba s pšeničnimi lasmi, z bleščečo gladko kožo, da jo je ščemelo od iskrenja in je nagnila glavo vznak. Svetloba se je razlivala po vratu in rdeče tipalke vetrnic so jo gladile po trebuhu. Drsela je sem in tja po vodi, s suho trstiko se je nežno dotikala gladine, kot se je Heller morda dotikal tetine

kože in se bo nje dotaknil tisti, ki pride ... Levo, desno, malo više, levo, desno, malo nižje, da se bodo vsenaokrog oblikovali sosredni krogi, se množili v desetine manjših, se v lahнем valovanju prepletali, se dvigali in spuščali, postajali večji in višji, se dvignili visoko čez obzorje, da se bo nebo prekucnilo in ji vzelo ravnotežje. Osupla je zajela sapo in se z razširjenimi rokami oprijela izmikajočega zraka, gostega joda, belega pršca, nakodrane gladine in velikega mokrega telesa, ki je nenadoma zraslo kvišku in ji surovo pljusnilo v obraz. Mehurčkaste kroglice so poletele navpik in se bliskovito oddaljevale od tonečega telesa. Drsel je s spiralastim tokom navzdol in dolgo krilo je valovilo kot spreminjast zvon, ki podse lovi neznane podobe in v vse ožjih vrtincih suka biserovinasto kožo. Tu in tam so se začeli obračati ploščati kamni in srebrna sled je lesketaje rasla vse više. Stegnila je desnico k zapestnici, hotela jo je ubraniti, zaščititi, zavarovati, hotela je obdržati tetino skrivnost, a leva roka se ji je zataknila v zanko obleke in ni je mogla takoj osvoboditi. Stiskala je ustnice, se obračala in zamahovala, a zapestnica ji je zdrsnila z roke in hitro tonila proti dnu. Pognala se je navzdol proti malemu obročku, zdaj se je ujel na veliki skali, nekoliko je zanihal in zdrsnil v razpoko, med šope oranžastih tipalk, med drobne kamenčke. Stegovala se je proti valujočim vetrnicam, odmikala jih je, iskala obroček, grebla je po dnu, a bolj kot se je trudila, da bi ga dosegla, bolj so se kamenčki sesipali in zapestnica se je izmaknila še nekoliko nižje. Vrtelo se ji je in obhajala jo je slabost, v grlu je čutila grenko slano, pekočo tekočino, v ušesih pa vse večji pritisk. Voda je bila kot ogromno živo telo, ki se je odzivalo na vsak gib, na vsak odziv, na vsak obrat in sunek s povračilnim sunkom v nasprotni smeri. Voda jo je zgrabila za vrat, voda se je hotela zavrteti z njo po prostranem odru, voda je terjala ta ples zase. Ozrla se je za zračnimi mehurčki, ki so se vrtinčili vsenaokrog, z zadnjimi močmi se je oprijela roba skale in segla pod kamen. Zatipala je trdo kovino in drobne korale, stisnila jih je v pest, spodvila noge podse in se sunkovito odrinila navzgor, proti svetlobi, proti zraku, proti steklasti sinjini, ki je blede utripala in se prelivala v mavričnem žarenju. A nekaj jo je potegnilo nazaj, roka se je zagozdila, dlan se je zataknila v razpoko. Poskušala se je iztrgati kamnitemu primežu, brcala in suvala je z nogami proti dnu, z rokami nekam naprej, se poganjala z močnimi zamahi, ki so se zaustavljali in kolebali, kot bi vlekla trak ali dolgo vlečko, da se je vdajala, a jo vsakič znova potegnili nazaj. Voda jo je tiščala kot utež in napredovala vanjo s temno silo.

V ušesih ji je naraščalo zlovešče sikanje. Zagnala bi se kvišku, buhnila iz sebe star zrak in splavala nad gladino, da bi dosegla tisto drugo, lahko,

svetlo, predihano in preprišno, kar bi potešilo ponorelo srce, ki je tolklo v prstne blazinice in butalo v nemirne slike pod očmi. Splavala bi ven, na plan, k svojemu plesalcu, h gladki koži in pšeničnim lasem v večernem vetru. A bila je ujeta v drugem, mokrem, mrzlem, brezkončno valujočem telesu. Začela je drseti čez nekakšen rob, v drhtenje preobčutljivih živčnih vlaken in zasukanih zaznav. Z bleščečimi pljuski svetlobe so prihajale nepovezane podobe in prebliski, ki jih je hlastajoč zajemala in odpravila in potiskala s čvrstimi plavalnimi gibi, ... samo navzgor, samo proti svetlobi, samo proti pšeničnim lasem in valovanju zraka. Zrak, ki bi ga zajela s celim telesom, zrak, ki bi ga iztrgala nebu za polno naročje, zrak, ki bi ga odgriznila z ostrimi belimi zobmi, tisto nevidno, kar bi si odrezala kot delfin z rezilom plavuti, da bi se zililo v pekoča pljuča in pogasilo ogenj. Zadrževala je dih na skrajnem robu svojih zmognosti, ribe so migotale in svetloba je drgetala v sladki, zlovešči zamaknjenosti. Odnášal jo je tok rahlega spanca, naraščal je in upadal, le še megleno se je zavedala. Heller je zapenjal srebrni obroček teti Silvi okrog zapestja. In voda jo je zopet zgrabila, jo zavrtela, ji polnila usta in ji vijugavo, zvijačno pronicala v pljuča, prav do malih trahej in alveolarnih mehurčkov. Šumot je strahovito naraščal v bučanje in tlačil trepetave bobniče, naprezala se je in se zaganjala proti le še nejasni svetlobi nekje zgoraj. Grabila jo je panika in strah, dihala bi, grizla, jedla svežo sapo, zrak in prostor, ki bi se nenadoma odprl nad njo. Ni videla, ampak je čutila, slišala, okušala ... vodo, v katero je s takim navdušenjem skakala s pomola, vodo, čez dan tako veselo in svetlo, ki je bila zdaj njena sovražnica in ona je bila njen plen, neznatni in minljiv pod neizmerno gmoto. Tonila je sama vase, polzela po nečem gladkem in hladnem, v morsko medlobo, v počasno valovanje, v pokrajino, ki je zapirala oči. Telo je postajalo lahko in ušesa ji je napolnilo mehko trkljanje zaobljenih kamenčkov, kot bi poslušala stresanje dragocenih uhanov in zapestnic iz žametne šatulje tete Silve. Ozirala se je za izgubljenimi barvami, prisluškovala je udušenim šumom, obrnjena na hrbet je tiho lebdela pri morskem dnu, daleč pod blede gladino, ki so jo oblegale spotegnjene sence in slutnja vzhajajočega meseca. Še je čutila svoje mehko telo, brezšumno drsenje tkanine in mrzlih ribjih kož in nečesa, kar so bili morda pšenični lasje v mesečini ali pa samo barve in podobe, ki jih ni več znala poimenovati. Nekje spodaj, kot bi bilo zelo daleč, je slutila rdeče korale, srebrni obroček s kamenčki, ki ji ga je zaupala teta Silva. Tu je vladala globoka tišina, kot granitna čistina, kot puščava s svojim plenom, z ranljivim, izčrpanim telesom, ujetim v brezbrizno plitvino. Razvlečena misel, scefrana na skrajnih robovih zabrisanih besed, se je razpuščala v daljavo kot spanec.

Drsela je skozi steklen vrč, dedi se ji je smehljaj na drugi strani, stiskal sok iz čvrstih sadežev in dolival mrzlo vodo. Milček, še malo sladkorja, vsaj dvanajst kock na liter, limonada mora biti sladka, kdo bo pa pil to kislo vodo! Milenca je previdno jemala bele kocke iz velike modre škatle in opazovala, kako se na poti proti dnu lahko dotikajo in vijugajo med lističi mete in melise. Kristalna zrnca so se v krogih sukala, se s škrtanjem drobila in stišano sesipala pod dolgo žlico. Dedijevi beli lasje so valovili okrog njegove velike, prijazne glave, nekaj je zamahoval, ji ponujal roko ali morda kazal morske vetrnice, ki so utripale in valovile in skrivale kamenčke na zapestnici tete Silve. Iz rumene mivke je začel vleči debel bet ugreznjene amfore, povsem prekrite z drobnimi školjkami. V roki mu je poblisnilo nekaj dolgega, kot jekleno rezilo in se zažrlo v prelivajoče se proge in apnenčaste usedline. Zaškrtalo je, zapraskalo in na dolgo rdeče zavalovilo. Obšla jo je slabost, slankast okus se je pomešal z rjastim, železnim, kovinskim, nekaj se je trgalo in lomilo in skozi brlečo zavest ji je šinila rezka bolečina.

Nenadoma jo je nekaj zgrabilo od zadaj, jo močno stisnilo, priželo k sebi in povleklo skozi tok. Ves život ji je oblila svetloba in jo dvigala kvišku. Z rokami se je stegovala daleč naprej, voda se je vrtinčila in odtekala, vse je drselo in se umikalo z rok, z vratu in s trupa, tonilo in uhajalo dol, dol, vse niže in vse dlje. Poletela je v zrak, v svetlo vijoličasti svod, navpik, v svilnato prostost, dokler se ni dotaknila neba in strmoglavila v telo, ki je s silno, tujo težo nemo obležalo. Nekdo se je sklanjal nadnjo, tik k obrazu, prav do ustnic. Za prsnico je kljuvalo in stiskalo, nekaj ji je ritmično, v kratkih sunkih pritiskalo na trup. Zdaj je kašljala in bljuvala slano, v prsnem košu je dvakrat počilo, kot bi zlomil suho vejo. Zrak, ves svež in čist je stekel vanjo, hlastno, enkrat in še enkrat je vdihnila, še in še je dihala in čez čas so obrisi postav dobili znane poteze. Nad kratkimi, belimi brki, ki so jo mehko zbadali pod spodnjo ustnico in pod nosom, so vzniknile zaskrbljene, prestrašeno upajoče oči in razmršeni beli lasje:

“Milček, Milček moj ...”

Segla je proti roki, segla je proti ostremu belemu traku, proti debeli tkanini, v katero je silila krvava mokrota, iskala je svojo dlan, drobno zapestje, srebrni obroček z rdečimi koralami, a zapestnice ni bilo več. Daleč nad morjem se je žarenje dotaknilo črte obzorja. Nagnila je glavo in se prav rahlo nasmehnila. Zdaj so se tudi sivkaste oči zjasnile in se zmehčale v nasmeh.